

egentlig Parlamentarisme at gøre. Ministeriet har maattet gaa ind paa en Haandfæstning overfor det konservative Folkeparti til Trods for, at det endda ikke har faaet nogen Tillidserklæring fra dette Parti.

Heller ikke ude i Landet er der nogen Tillid til denne Regering eller til Regeringspartiet. Der er tværtimod Misfornøjelse i alle Etater, i alle Samfundsklasser. Det vilde være vanskeligt at nævne en Samfundsklasse, hvor de ikke knurrede, og hvor de ikke mente, at de havde Grund til at være misfornøjede med det Regiment, vi har. For at tage noget af det vigtigste for de to Partier vil jeg nævne Militæretaten. Dér er saa vist ingen Tillid til den Regering, vi har. Der foretages en Udrensning, idet man maa kappe Hovedet, embedsmæssigt set, af de højeste Embedsmænd indenfor Etaten og give Plads for andre for at faa den fornødne Overensstemmelse mellem Etaten og den vedtagne Forsvarsordning. Det er ikke noget attraaværdigt for en Regering at sidde paa et saadant Grundlag med den største — jeg havde nær sagt den eneste — Reform, den har gennemført.

Og nu Industrien! Dér er der saa vist heller ingen Tillid til Ministeriet, men den højeste Mistillid, som overhovedet kan tænkes. Man kan ikke finde en Industrikreds her i Landet eller en Industriegren, som har Tillid til vort nuværende Ministerium. De venter sig allehaande og venter ikke, at der skal blive Orden i de industrielle Forhold, i Arbejdsforholdene her i Landet under denne Regering.

Det blev sagt, den Gang Ministeriet kom til Magten, at det var Mænd med en fast Haand, og de skulde nok mestre Forholdene, for de havde den Haand, der skulde til for at faa alt til at gaa rigtigt. Ministeriet har imidlertid end ikke kunnet skaffe Orden ved den nye Grænse. Der er stadig Uro. Der er nationale Kværlanter, som fra dansk Side agiterer og skaber Uro i Flensborg og anden Zone i det hele. Betingelsen var, at vi skulde faa Orden i disse Forhold, virkelig skulde faa Ro dernede; men det er der ikke. Der holdes f. Eks. dansk Skole for tyske Børn og skrives tyske Aviser for tysktalende Danske dernede. Men det er jo noget Pærevrøvl, som ikke kan andet end skabe Uro og Uvillie fra tysk Side mod Danmark. Forholdet burde ubetinget være det netop i disse Aar, hvor Forholdene er saa vanskelige for Tyskland, at vi ikke skal gaa om med Kniven i Ærmet eller paa Ræveklør, men at vi skulde gaa humant og pænt frem og gaa nabovenligt

til Værks i national Henseende. Det gør vi saa langtfra, at der om Urocentret „Flensborg Avis“ netop staar en Duft af nationalt Kværlanteri, et Forhold, som er meningsløst og ikke gør nogen som helst Gavn for den danske Sag. Det er saa meget mere meningsløst, som det paagældende Blads Trykkeri paafører dansk Bogtrykkunst en ganske smudsig Konkurrence ved at paatage sig at udføre Trykkeriarbejder for Forbrugere her i Danmark og derved konkurrerer paa en uhæderlig Maade med danske Forretningsmænd. Det skulde man dog mindst af alt vente, at Nationalister indlod sig paa, og det forekommer mig, at Nationalister, som overhovedet kan det, fortjener ikke dette Navn, de har jo slet ikke noget med det nationale at gøre. Men end ikke saa meget kan Regeringen udstede Forbud imod som mod denne Smudskonkurrence. End ikke saa meget kan Regeringen hjælpe Industrien. Og den kan ikke heller standse den Agitation, som foregaar dernede, og som er ganske hen i Vejret. Vi kan alle være enige om, at danske Børn skal gaa i dansk Skole. Men hvad tyske Børn i Flensborg skal i dansk Skole for, det er ikke til at begribe; det er ganske hen i Vejret. Og hvorfor skal man lave tyske Aviser for danske Læsere? Det begriber jeg heller ikke. Saadant noget maa kunne standses, og der maatte kunne skaffes Ro paa den anden Side Grænsen.

Saa vil man maaske sige: men fra Landbrugets Side, dér er der Tillid til Ministeriet. Ja, der kommer en Gang imellem en Tillidserklæring fra Smørumovre og lignende Steder fra; men det kedelige ved det er, at den har Udseende af at være bestilt, og Antallet af Tilhængere, den har, er i hvert Fald meget begrænset. Mere højlydte lyder de Mistillidserklæringer, de mange Udtalelser, der kommer fra Landmandstidende og Landmandsforeninger. De tyder paa alt andet end Tillid. Ogsaa i Landbruget er der saaledes Mistillid til den nuværende Regering.

Og tager man Tjenestemændene, da klager de jo i alle deres Fagorganer f. Eks. over Springavancementer. Det gør Jernbaneetaten f. Eks., navnlig i Anledning af de, som det synes, særlig uheldige Avancementer i Klampenborg, hvor man ansatte en Forstander ved Springavancement og en Assistent paa samme Maade, og Postbudene klager over, at man formener dem den Smule Avancement, der er lovet dem og lovet dem mange Gange. Det er en Etat, som næsten ikke har noget Avancement.